

Ēva Aleknaitė

Apie save

Gimiau 1961 m. nuostabaus grožio Žemaitijos kampelyje – Vieکشnalių kaime. Baigiau Luokės vidurinę mokyklą, kur mylimiausia mokytoja buvo a. a. lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja J. Vaigauskaitė Misiūnienė. Vėliau – studijos Žemės ūkio akademijos miškų fakultete. Po baigimo dirbau Varnių girininkijoje girininko pavaduotoja. Greitai likimo vingiai nunešė į Klaipėdą, kur gyvenu ir dirbu iki šiol. Klaipėdos universitete studijavau etiką ir estetiką, o vėliau – vokiečių kalbos pedagogiką Klaipėdos aukštesniojoje pedagoginėje mokykloje. Darbas gamyboje persipynė su pedagoginiu darbu, todėl prisistatau kaip miškininkė ir pedagogė.

2012 m. Kauno leidykla „Lututė“ išleido pirmąją mano knygelę „Medžio išmintis“. Manau, kad ji nebus paskutinė.

Kūryba yra mano sielos atgaiva.

Eilėraščiai

LIETUVA

Čia saulė teka gintarinė
Ir vėjai stūgauja smarkiau.
Čia jūra banguoja, žuvėdros plasnoja,
Niekur pasauly nerasiu gražiau.

Lyg aukso spalvos žiba smiltys,
Maža skruzdėlytė skuba taku.
Ak, kad tik niekas neužmintų,
Ji nori sugrįžti į namus.

Pušų kepurės dangų remia,
Žemė alsuoja gaivumu.
Nemuno vingiai į Baltiją teka,
Čia laikas bėga jūros ritmu.

Žeme manoji, žeme gimtoji,
Žemėlapio fone tokia maža.
Mano širdy – gintaro kraštas,
Skamba gražiai – Lietuva.

ŽEMAIČIŲ ŽEMĖ

Už žemaičius didžiavyrius,
Už jų ryžtą, drąsą
Likim amžinai kovingi,
Ištvermingi dvasioj.
Mus kardais ir kalavijais
Bandė užkapoti,
Bet žemaičiai didžiavyriai
Ištverme šarvuoti.
Žemė pilkapiais nusėta
Tarp kalvų banguotų.
Jau tik piliakalniai mena,
Kaip kadais kovota.
Saulės mūšis ir Pilėnai
Metraščiuose liko,
Bet širdis ugninga
Amžiams pasiliko.
Aukštos kalvos puošia žemę:
Šatrija, Girgždutė
Ir Medvėgalis galiūnas
Stūkso pasipūtęs.
Mylim mes žemaičiai žemę,
Nes ji mus maitina.
Žeme mūsų Lietuva, –
Tu brangi tėvynė.

Lazdynų šakos sunirę,
Koplytstulpiams praeitį mena,
Giria – tai mano bažnyčia:
Joje ir šventa, ir gera.

Vaidilutės prie ažuolo drūto
Šventąją ugnį kūreno,
Tik protėvių šventraščiuos liko,
Kad gojai klestėjo nuo seno.

O volungių trelės – tai giesmės,
Jos aukštino Dievo galybę.
Kiekvienas savo vietoj
Ir niekas netrikdė ramybės.

Saulė šypsos ir juokias
Iš pikto žmogaus išdaigų.
Žmonija net nesuvokia
Kas bus niokuojant gamtą be saiko.